

MOSKÁT ANITA

Innen már nem fordulhatsz vissza

MOSKÁT ANITA (1989) Budapest

Megmentetted a világot. Nem is volt nehéz, 8900 XP, plusz a tetem kifosztása, a vértté kovácsolható pikkelyek (védelem +16), a csontagyar szilánkjai, amelyekkel a kardmarkolatodat erősítheted (támadás +5), és a lenyúzott bőr, amelyből azt a vörös kesztyűt készítetted el a legközelebbi tímárral (mágia +7). Ennyi nyoma maradt, hogy megtetted, mert a tetem hamar eltűnt, az összeroskadt test köddé vált, csak a vérfolt sötétlett utána az alabástrom csarnok padlóján, aztán már az sem. A hely eltörli tetteidet. eltörölte korábban is lábnyomaidat a hóból, a fatörzsbe lőtt nyilaidat, és persze a testeket is, a lemészárolt farkasokat és medvéket, a falura támadó zsoldoscsapat hulláit, a lázadó katonákat vagy az örült mágusokat, mindenkit, akit valaha kardélre hánytál.

Megmentő lettél. A világ sebe összezárult, az égen izzó hasadék begyógyult, a felhőkből nem szitál többé hamu.

És most ott állsz teljes vértben, az aranyszárnyas sisakban (kitartás +4), az unikornisszörből szőtt palástban (tűzellenállás +8), és a térképen nincsenek többé irizáló nyilak, amelyek eddig az úton vezettek, mindig tovább, mintha fénylő hangyasoron taposnál, feladatról feladatra (250 XP), és akkor rájössz, hogy nincs tovább. Nincs több küldetés.

Lehetetlen, hogy vége. Fel kell kutatnod a helyeket, ahol szükség van rád.

Új küldetés: gyűjts parázsgyökeret a bábaasszonynak (3/15).

A térkép fekete foltjait keresed, szétnézel a falvakban, amelyeken korábban csak átlovagoltál, átfésülöd az erdőket eltévedt utazókért, hátha hazavezetheted őket.

Új küldetés: pucold ki a banditákat az Ezüst-barlangból.

Régen mindenütt kétségbeesett arcok fogadtak. Férfiak és nők intettek feléd, segítség, segítség, messziről felismerted őket. Megvetően eresztetted le sisakod rostélyát. Mit képzelnék, majd pont kereskedőkaravánokat fogsz kísérni vagy mérgespókokat irtani a malomnál, amikor neked a világot kell megmentened? Hát nem látják a szikrázó hasadékot az égen? Hát nem értik, hogy fontosabb dolgod van? Most meg te jársz faluról falura az ismert térkép széléig és vissza, te keresed őket fogadókbán és bordélyházakban, sikátorokban és katakombákban, tanyákon és útelágazásoknál, hogy felajánld a kardod, az időd, a figyelmed, kérniük sem kell.

Új küldetés: gyűjtsd össze a Vadkankirály-krónika fejezeteit (57/120).

Ha tükörbe néznél, talán azt látnád, most a te arcod kétségbeesett. Te intesz másoknak, mint egy hajótörött, segítség, segítség.

Hiba nélkül jutottál el a célodig. Egyszer majd megéneklük hőstetteidet egy balladában, hogy lovad sosem botlott meg, kardod sosem csorbult ki, és minden győzelem egy-egy versszak lesz a dalban, amely három napon át szól a lakomákon.

Vagy mégsem. A falvakban azt suttojják, valami nem stimmel az idővel. Több versszak szólna a bukásaidról, mint ahányat egy bárd egyhuzamban el bír énekelni. A suttogókat szerint a völgy hídját őrző kristálytroll kilencszer végzett veled. Az örült mágus tizenhétszer; halálra sújtott villámokkal, kővé der-

mesztett, lávát öntött a torkodba. Nevetve teszik hozzá, hogy lovaddal megszámlálhatatlanul sokszor zuhantál szakadékokba a saját ostobaságod miatt. Hazugság, vonod ki a kardodat. Eltöröd annak a bárdnak a nyakát, aki ilyet énekel. Hiszen itt állsz előttük egyetlen karcolás nélkül, az XP-ből a troll előtt vettél mesterfokozatú bestiaölést.

Az álmaidról hallgatsz. Sosem vallanád be, de néha arra riadsz a tábortűz mellett, hogy a kristálytalp szilánkosra roppantja koponyádat. Máskor láva bugyog torkodban, égett hús bűzére kelsz, és a szádban tapogatózol, fogaid helyén izzó szénket keresel, de minden rendben, minden a megszokott, mintha a bukás sosem történt volna meg.

Ilyenkor megriadsz, hogy a suttogóknak igaza lehet.

A hely a tetteidet törli el. Az idő talán a kudarcaidat.

Új küldetés: hozd fel a Pikkely-zátony mellől az elsüllyedt kalózládákat (0/5).

Azt kívánod, bárcsak beszélhetnél velük. Régen utáltad a fecsegésüket, mintha a célotól akarnának eltántorítani, hosszan meséltek történelemről, legendákról, mágikus növények nemesítéséről, az arénaharc szabályairól, a király ágyasairól meg főleg magukról, a saját szomorú háttértörténetükről, és most már bánod, tényleg bánod, hogy felhasználtad ellenük az időt, meghajlítotad, hogy ugorjon egy kicsit, beléjük fojtottad a sok fecsegést, ugrás, ugrás, ugrás, pedig már szívesen meghallgatnád a háborús traumáikat vagy a teliholdnál felakasztott varrónő legendáját, csak mondjanak valamit, bármit, bármi mást, mint helló, van még valami, amiben segíthetek, amire hiába szeretnél, semmi mást nem bírsz felelni, mint

[Mennem kell.]

esetleg

[Viszlát később.]

Új küldetés: keresd meg az elkóborolt birkanyáját.

Néha régi küldetések is eszedbe jutnak. Egy asszony kedvéért indultál az elveszett kovács keresésére, de elfeledkeztél róla, és ő addig ült ott törött lábbal, étlen-szomjan egy szakadéokban, míg te a világ megmentésén fáradoztál. Egy rossz szava sincs, amikor hazatámogatod.

Új küldetés: figyeld ki, mi dézsmálja a húsfüstölő kamrát.

Korábban mindig az érdekelt, mit kapsz cserébe, XP-t, aranyat, régi családi varázsgyűrűt, most meg közönyösen söpröd a jutalmat a többi közé. Amúgy se nyújtanak semmi értékeset: azzal a csorba karddal (támadás -110) még a völgyből se jutottál volna ki utazásod elején.

Új küldetés: hozd vissza az esküvő elől elszökött menyasszonyt.

Felnézel az égre, a sebet keresed. Magad sem érted, miért, de hiányzik a szitáló hamu, az alkonyi félhomály.

Az elején egyszerűbb volt. Első fegyveredet, a rövid tört egy halott bandita szeméből húztad ki, első vértedet egy tábor kifosztásakor találtad. Cselezned kellett a harcok során, addig futottál az erdőben, míg szétválasztottad az ellenfeleket, egyesével gyűrted le őket. Nyulakra és rókákra lövöldöztél, hogy megerősödj, sírkamrákba törtél be, hogy legyen aranyad hátaslóra. Most meg? Taktika nélkül rontasz be egy erdőbe, egyszerre zúdulnak rád a zsoldosok, de te rég ismered a mesterfokozatú csoportos küzdelmet, hullnak az íjászok a toronyból. Egy ütés, egy ellenfél. Gyorsabban végzel velük, mint más felaprít egy fej hagymát.

Boldogabb voltál az elején. Bár visszahajlíthatnád az időt, ezt kívánod, de tudod, hogy ez képtelenség, még neked is. A felszerelésedtől viszont megsza-
badulhatsz.

Leveszed:

- az aranyszárnyas sisakot (kitartás -81),
- a legendás vértet (védelem -224),
- az unikornisszőr palástot (tűzellenállás -47),
- a sárkánybőr kesztyűt (mágia -69),
- a páncélcizmát (sebesség -56),
- az összes varázsgyűrűt (zárnyítás -19, szerencse -30),
- a holdfényből öntött medált (lopózás -73),
- és persze a kardodat, amelybe drágaköveket, csontokat és egy főnix hamvát kovácsoltattad (támadás -341).

Ott maradsz csupaszon, meztelen talpad alatt páfrányok. El is felejtetted, hogy néz ki az arcod sisak nélkül. Egyetlen fegyvered az öklöd. Így akarsz küzdeni, most majd megmutatod, újra érzed a harc izgalmát, ellenfelekre vadászol az erdőben, hogy karod erejével gyűrd le őket, nyers izommal, de az első farkas, amelyet megpillantasz, vonyítva terül el két ökölcsapásodtól. Ökölled is kétszáz fölött sebzelt. Még mindig túl erős vagy, az XP-től nem tudsz megszabadulni.

A farkas tetemét eltörli a hely, a haragodat nem.

Rohanni kezdesz, át a falvakon, be a temetőkbe, barlangokba, bestiák fészékét keresve, át a viadukton a fővárosba, a királyi udvar csarnokába, hogy ellenfeledre akadj, de mindent kipucoltál már, biztonságosak az erdők és a karavánutak.

Hiába vagy meztelen, senki sem szól rád, hogy hé, öltözz fel, ha a király színe elé lépsz.

Új küldetés: gyűjtsd össze a Naplovag számozott mozaikdarabjait (197/200).

A térkép minden szegletét átfésülted, titkos ajtókat nyitottál ki, öblök mélyére merültél, barlangok járatait kutattad át, de semmi, hiányzik az utolsó három rohadt mozaikdarab, az egyik pont a ló szeme, a másik kettő a napsárga köpeny egy-egy részlete, de sehol sincsenek, a kurva életbe már, nem fogsz hatodszor is végigmenni az egész térképen, nincs az a trófea, hogy te még egyszer nekivágsz, gondolod, aztán nekivágsz a keresésnek újra.

Irigy vagy a többiekre. Régen megvetted őket, milyen jelentéktelen küldetéseket bíztak rájuk, nevével állhatatos igyekezetükön, ahogy körbe-körbe járnak a beégetett ösvényeken, el sem hagyják a házuk környékét. Most már látod, hogy boldogabbak nálad.

Egy férfi küldetése fát fűrészelni egész nap. A bak fölé görnyed, húzza előre-hátra a fűrészelt, forgács pereg szertesét. Napkeltekor kezdi, alkonyatkor fejezi be. Sokáig dolgozik ugyanazon a lécen, mire a többi közé dobja, és sosem épít belőlük istállót vagy karámot.

Egy nő a pataknál egész nap lepedőket mos. Nincs olyan koszos lepedő, amit naphosszat mosni kellene. A gyerekek fáradhatatlanul játsszák az ugróiskolát a porban, enni sem állnak meg, és mindig a hatodik körnél botlanak meg. A piacon a kofa int, hogy gyere, nézd meg az árut; rácsap egy tolvaj kezére; az almákat igazgatja, aztán kezdi előlről. A posta előtt egy öregember napok óta keresi az elejtett rézpénzét. Hiába követed őket, sosem tesznek mást, és azt kívánod, bár te lennél ilyen – bár neked lehetne célod, még ha ilyen kicsi is.

Keresni akarsz egy lécet, hogy fűrészelhess. Hiába lépsz a bakhoz, nem tudod magadhoz venni a szerszámot, mint fosztogatáskor a fegyvereket, számodra érinthetetlen.

Lassan észreveszed a jeleket. Egyet a kolostornál. Egyet a tengerparton. Az asztronómusok céhénél. Keresztül-kasul bejártad a világot, te vagy az egyetlen, aki rájöhet az összefüggésekre, ezért rohansz a királyhoz, hogy audienciát kérj, és figyelmeztess a veszélyre.

Azt akarod mondani neki:

[Valami fenyegeti a világot. Valami nincs rendben. Talán megszökött néhány szakadár mágus, és újra megsebezik az eget. Ne, ne, figyeljenek rám, tényleg láttam. Ne nézzenek ilyen kétkedően. Egyszer beléptem egy kolostorba, és eltűnt a padló. Átcsúsztam rajta, mintha átjáró nyílna meg, lassan sülyedtem a mélybe. Komolyan beszélek, nem voltam részeg. Máskor egy nő beleszagolt a mólóba, térdig eltűnt benne, úgy gyalogolt tovább egy helyben. Vagy ott volt a férfi, akinek eltorzult az arca. Olyan lett, mint a kenyértészta, és ő észre se vette, beszélt tovább, az arca helyén a kenyértészta formálta a hangokat. Sötét mágia közeleg. Parancsolja meg, felség, hogy vizsgáljam ki! Esküszöm, hogy megtalálom a felelőst, csak adjon nekem egy küldetést, kérem, a birodalom érdekében, mielőtt késő lesz, mielőtt sokkal nagyobb bajban leszünk, engedje, hogy a végére járjak.]

Ezt akarod mondani az udvar előtt, ügyelve rá, hogy ne tűnj túl esdeklőnek, de amikor féltérdre ereszkedsz a csarnokban, ez hagyja el a száját:

[Felség, nincs jelentenivalóm.]

Nyilakat lősz a várkapuba, egy, kettő, három, az örök össze sem rezzennek, négy, öt, hat, gyorsabban sorozol, mint csata közben, hét, nyolc, kilenc, pedig csak azt akarod tudni, tíz, tizenegy, tizenkettő, elfáradhat-e a karod, tizenhárom, tizennégy, tizenöt, vagy sündisznótüskéssé lőheted az egész kaput, tizenhat, tizenhét, tizennyolc, de a hely engedékenysége fogy el előbb, tizenkilenc, húsz, huszonegy, végül eltörli nyilaidat, huszonkettő, huszonhárom, huszonnégy, az utolsó kilőtt vessző kiradírozza az elsőt, huszonöt, huszonhat, huszonhét, mert hiába mentetted meg a világot, huszonkilenc, harminc, harmincegy, valójában semmilyen nyomot nem hagysz rajta.

Meg akarsz halni. A legjobb lenne meghalnod.

Elképzeled, hogy leveted magad a legmélyebb szakadékba. Besétálsz egy pókokkal teli barlangba, a hálójukba gabalyodsz, és még csupaszk öklödöt sem emeled fel védekezésül, amikor rád támadnak. Vagy lemerülsz a tengerbe. Addig maradsz ott, míg elfogy a levegőd, és már nem tudsz a felszínre bukni.

Úgy gondolsz rá, mint egy utolsó küldetésre.

De akárhányszor elhatározod, hogy megteszed, a tábornóznél ülsz, és mielőtt felállnál, hogy füttyents lovadnak, induljatok, megint a tábornóznél ülsz, és amikor követ akarsz a bokádra kötni, hogy az majd lehúzza a tengerbe, már megint a tábornóznél ülsz, és csak ülsz és ülsz és ülsz ott, míg rájössz, hogy képtelenség.

Az idő eltörli próbálkozásaidat.

Végül csak állsz egyedül. Néha egyik lábadról másikra helyezed a súlyt, megropogtatod a derekad. Most szívesen meghajlitanád az időt, mint régen a beszélgetésekkor, ugrás, ugrás, ugrás, de az idő elpártolt mellőled, már nem engedelmeskedik. A nap bal kéz felől kel. A férfi fát fűrészsel, a kofa a portékáját rendezi, a gyerekek a hatodik körben rontják el az ugróiskolát. A nap jobb kéz felől nyugszik. A nap bal kéz felől kel. A férfi fát fűrészsel, a kofa a portékáját rendezi, a gyerekek a hatodik körben rontják el az ugróiskolát. A nap jobb kéz felől nyugszik. A nap bal kéz felől kel. A férfi fát fűrészsel, a kofa a portékáját rendezi, a gyerekek a hatodik körben rontják el az ugróiskolát. A nap jobb kéz felől nyugszik. A nap...

Új küldetés: –

Új küldetés: –

Új küldetés: –